

Kort om udviklingen i Starup plantage fra 1870 til 1945.

I de følgende år er der stor travlhed med at forbedre jorden med næringsstoffer, mergel og aske, for at give de nye planter i planteskolen de bedste betingelser.

Der ansættes en plantør og bygges en plantørbolig.

I 1892 tiltrådte Gravers Vinbeck som plantør.

Ved plantagens 25 års jubilæum i 1894 var en meget stor del af plantagen tilplantet. Gravers Vinbeck var en god mand for plantagen, da han passede planter og skoven, som kunne det have være hans eget. Han nød at se gæster i plantagen og tog initiativ til, at der blev etableret en festplads, hvor der kunne holdes sommermøder med kendte kulturpersonligheder som talere.

Ved århundred-skiftet trængte bjergfyrculturen til at blive fældet, men da der var ringe afsætning og kun få penge i dette, blev der i 1902 bygget en tjæreovn. I 1906, som var hundredåret for Hans Pedersens fødsel, blev der rejst en mindesten, som var fundet på en mark i nærheden.

På stenen blev skrevet:

**Med skov blev heden klædt
Hans Pedersen, S Starup
At gøre gerning god for ufødte slægter
Dertil skal adelsind og mod,
som enhver bør stile efter**

Gravers Vinbeck tiltræder
som plantør 1892

Ved samme anledning blev der anbragt en grænsepæl fra grænsen, som blev flyttet i 1920. Grænsepæl nr. 101. Denne grænsepæl har tidligere stået som grænsesten ved Tapsøre. Under krigen 1914 – 18 var der gode afsætningsmuligheder for træet og tjærebrændingen sluttede derfor.

I 1920 kom elektriciteten til området, og der blev anlagt et mindre savværk, som sidenhen blev flyttet til området ved plantørboligen og moderniseret i 1964. Savværket blev endelig nedlagt i 1978, og nu ses resterne og betonfundamenterne på den tidligere savplads.

Under 2. verdenskrig var en del af Starup plantage besat af de tyske soldater. Denne epoke er meget sparsomt beskrevet, men vi er vidende om, at der var etableret 6 store mandskabsbarakker, ligesom der rundt omkring i skoven var gravet 41 ammunitionsbunkere med træoverdækning. Der ses stadig tydelige spor efter disse bunkeres mange steder i skoven, men vi har ingen billeder af disse bunkere.

Tyskerne havde lejet et areal på ca. 100 tdr. land, som ved krigens slutning var indhegnet med mange lag pigtråd og landminer udenfor.

Man måtte under krigen kun færdes i skoven i følgeskab med en af de tyske officerer. Ved krigens slutning i 1945 opholdt der sig flygtninge fra Østprøjsen i de omtalte barakker. Flygtningene kom senere på sommeren til Oksbøllejren. Kun en af barakkerne blev bibeholdt. De øvrige 5 blev revet ned. Resterne af det tilbageværende hus, kan ses under billederne fra det gamle jagthus.